

Θρακικά Τέμπη

(Στενά Νέστου – Καταρράκτης Λειβαδίτη – Περιαστικά μονοπάτια της Ξάνθης)

Με αφορμή την αργία της πρωτομαγιάς, φέτος οι πεζοπόροι του συλλόγου μας επισκεφτήκαμε την περιοχή της Ξάνθης. Μια παρέα 29 μελών, με γέλια και χαρές, συναντηθήκαμε το πρωινό του Σαββάτου με προορισμό τη μακρινή θράκη. Η ενδιαμέση στάση για φαγητό στην παραλία της Μεθώνης Πιερίας, δίπλα στην θάλασσα, μας έδωσε την ευκαιρία να ξεκουραστούμε λίγο από το κουραστικό ταξίδι και να χαρούμε τον όμορφο ανοιξιιάτικο καιρό.

Το βράδυ της ίδιας μέρας και αφού είχαμε τακτοποιηθεί στο ξενοδοχείο μας, είχαμε την τύχη να απολαύσουμε τις μουσικές εκδηλώσεις που η γενέτειρα πόλη του Μ. Χατζηδάκη, η Ξάνθη που θα μας φιλοξενούσε τις επόμενες ημέρες, είχε διοργανώσει προς τιμή του. Η κεντρική πλατεία και τα γραφικά δρομάκια της παλιάς πόλης έσφυζαν από ζωή και γέμιζαν από υπέροχες μελωδίες του αγαπημένου συνθέτη.

Την επόμενη μέρα εμείς τιμήσαμε τον ποταμό Νέστο. Με έναρξη της πεζοπορίας μας, το εγκαταλελειμμένο χωριό Κρωμνικό και με πρώτη εικόνα μα αγέλη άγριων αλόγων, συνεχίσαμε να κατηφορίζουμε προ το ποτάμι. Ασυνήθιστοι στην άγρια και παρθένα φύση, με γουρλωμένα μάτια αντικρίζαμε τοπία σαν από τόπους μακρινούς που βλέπουμε σε ντοκιμαντέρ. Περιπατήσαμε κάτω από τεράστια δέντρα και διαμέσου ακόμα πιο τεράστιων φυτών και θάμνων. Όσο ανεβαίναμε το πετρόχτιστο μονοπάτι στα Θρακικά Τέμπη, η θέα του ποταμού από ψηλά μας γέμιζε με εικόνες απaráμιλλης ομορφιάς. Η κρύα μύρα στο τέλος διαδρομής, στο τουριστικό περίπτερο, μας δρόσισε και μας προετοίμασε για το λουκούλλειο γεύμα που ακολούθησε στο όμορφο Σιδηρόκαστρο. Αργά το απόγευμα κινηθήκαμε σε περιαστικό μονοπάτι της πόλης, το γνωστό και ως «Μονοπάτι της Ζωής», ξεκινώντας από τη συνοικία Σαμακώβ . Η ανάβαση αρκετή αλλά το μαλακό σαν χαλί έδαφος και οι υπόγειες διαβάσεις, μας έκαναν μεγάλη έκπληξη. Φτάσαμε στα

τείχη της Ξανθίππης, και κατηφορίζοντας με συντροφιά το τελευταίο αχνό φως της ημέρας καταλήξαμε σε πλάτωμα λίγο πριν τα ξακουστά σοκάκια της παλιάς πόλης. Το θέμα του ολόγιου φεγγαριού και της φωτισμένης πόλης αντάμειψαν τον κόπο μας.

Η τελευταία μέρα στην θράκη μας βρήκε στην Ροδόπη. Ο ξακουστός καταρράκτης του Λειβαδίτη μας περίμενε εκεί, στο τέλος της μεγάλης κατηφόρας μέσα από το δάσος της Χαϊντούς. Το υπερθέαμα του νερού να πέφτει από τα 60 μέτρα ήταν μοναδικό. Τα κατακάθαρα νερά προσκάλεσαν δύο συνοδοιπόρους μας να κολυμπήσουν και να αναζωογονηθούν υπό τις επευφημίες των υπολοίπων μας, όχι και τόσο τολμηρών, που απολαμβάναμε την γαλήνη του τόπου αυτού. Αντέξαμε την έντονη και επίπονη ανηφόρα για το χωριό Λειβαδίτη, υπό τον ίσκιο που απλόχερα μας χάριζαν οι πανύψηλες, άνω των 30 μέτρων, μερικές, υπεραιώνობιες οξιές, τα σφεντάμια, τα φλάμπουρα, και οι σημύδες, που πρώτη φορά κάποιοι από εμάς αντικρίζαμε. Το λιτό μα νοστιμότατο φαγητό στο δασικό χωριό, μας έκανε να νοιώσουμε ακόμα καλύτερα.

Ήταν μια πραγματικά όμορφη εκδρομή, με την βοήθεια του αγαπημένου μας Νώντα και της γλυκύτατης Χρυσούλας, των πάντα γελαστών Στέλιου και Γιάννη στο ρόλο της σκούπας μας, και τις πληροφορίες και διασυνδέσεις της Δώνης από την Ξάνθη. Ήταν μια εξόρμηση με οδηγούς στις διαδρομές μας, τους πεζοπόρους της Ξάνθης, μια παρέας ντόπιων που αγαπάει τον τόπο της και είναι πάντα πρόθυμοι να οδηγήσουν όσους το επιθυμούν στα πιο όμορφα και ιδιαίτερα μονοπάτια. Μια εκδρομή σε έναν τόπο, που εδώ και αρκετά χρόνια ήταν δικός μου στόχος να επισκεφτώ, και που δεν θα είχε επιτευχθεί χωρίς την αμέριστη συμπαράσταση και αγάπη του συλλόγου μας ΦΟΝΙ.

Ιφιγένεια Βασιλείου

Μέλος ΔΣ